

лицата се затвориха, еснафи, работници, търговци, всички напуснаха работитѣ си и се трупаха около къщата на покойния за да разбератъ добръ истината, да ли до снощи живиятъ имъ учителъ да е мъртъвъ — убитъ. Сърцераздирателна картина! Срѣдъ двора носило, на носилото ковчегъ, въ ковчега учителя Х. А. Блюдаровъ мъртавъ, грозно обезобразенъ. Кой какъ погледнеше на тоя младъ, до вчера живъ, пъленъ съ энергия учителъ, тая нещастна жертва, затуляше очитѣ си и съ плачъ се оттегляше. Въ ежщия денъ бѣ погребението му. Нѣмаше тогива, ни камбани, които съ своя жаленъ гласъ да извѣстятъ за смъртъта на нѣкого си, нѣмаше ни траурни черно — обкржжени писма, съ които да се извѣстятъ за смъртъта на извѣстенъ починалъ, по които днесъ мнозина само за лице отиватъ да придружатъ покойния до гробътъ му, но ще ли ме повѣрва читателтъ, като кажа, че почти всичкото българско население, мало и голямо, което броеше съ хиляди придружаваше съ наведени очи, потопени въ дълбока тъга и милость, погребалното шествие на покойния мъченикъ! Цѣлий този денъ всичкитѣ български дюгени бѣха затворени. Турското правителство погледна на това тържествено, погребално шествие твърдѣ съ лошо око, то му отдаде характеръ видъ на демонстрация. Но такова нѣщо, като демонстрация и незнамъ що, тогавашното българско население не разбираше, нито искаше да знае. То си изпълняваше, и изпълни единъ свой народенъ дългъ, къмъ тогова, който често му е расправялъ що е народностъ и за която той си проля и кръвта!... Но че значително повлия това на турскитѣ власти, ста-